

Ozan Demirkese

- Őirler -

Yayın Tarihi:

25.12.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

16 Aralık

Tozlu raflarda kendine bir yer bulur belki satırlarım,
Öksüz Aralık ile yetim Haziran'ın sohbetini böler mi şımarık bir Nisan ayı?
Onları tanıyan yok mu yoksa?
Tanıyan yok mu onları?
Tozlu raflarda yalnız bırakılmış bir şiir kitabı tanır belki onları.

Rafların arasında, üçüncü koridorda bir cinayet işlenmiş.
Yalnızlığına terk edilmiş bir şiir kitabı izlemiş olanları.
Bir kadın, üç yerinden bıçaklamış adamı.
Önce sırtından, ardından kalbinden.
Adamın sırtına dokunan kadının elleri değilmiş bu sefer,
Adamın kalbine işleyen kadının sözleri değilmiş bu sefer.
Adam ağlamış,
Haziran'ın 5'ini gösteren takvim yapraklarına bakmış en son.
Duvarın yanındaki piyano ve onun yanında duvara asılı duran keman eşlik etmiş
cinayete.
Kadın son kez bıçaklamış adamı,
Boynundan.
Ve adamın boynunda hissettiği, kadının dudakları değilmiş bu sefer.

Düşmüş onları izleyen şiir kitabı,
Tüm koridoru kaplayan kan gölüne düşmüş.
Çantasından bir el aynası çıkarmış kadın,
İki mektup düşmüş çantadan, iki farklı kişiden.
Biri yırtılmış, diğeri sapasağlam, özenle bakılmış.
Yırtılan aralık ayında yazılmış, diğeri Nisan.
Kadın rujunu tazeledikten sonra yerden almış mektupları.
Ve onları izleyen şiir kitabını.
Ve yakmış, yırtılan mektup ile onları izleyen şiir kitabını.

Ozan Demirkesen

Aidiyet

Hiçbir yere kök salamadım ben.
Her canlı ait olduğu yerde büyür, değil mi?

İçtiğim sigaranın, her nefeste savrulan külleri gibi,
Oradan oraya savrulup durdum.
Ait olamadım hiçbir yere.
Belki de bundandır hiç büyüyememem.

Hangi dala tutunsam,
Neyle bağ kurmaya çalışsam elimde kaldı hep.
Hatta güneş takip etmezdi beni;
Gölgem bile yürümezdi benimle.

Son nefesleri kalan şu sigaram kadar kısa ömrümde:
Kimim var ki benim?
Hatta "kimim var" demek haddime değil...
Neyim var ki benim?
Şu sigaram, kalemim ve defterim dışında.
Onlara da benim diyemem aslında.
Tükeniyor hepsi.
Sigaram bitmek üzere, defterimin son sayfalarındayım.
Zaten kalemim de deftersiz yapamaz.
Onlara bile yük oldum ben bu dünyada.

Ozan Demirkese

Arzu

Hangi ressam çizebilir gözlerinin bir benzerini?
Kaç kelime tarif edebilir yekta güzelliğini?

Seni yaşamak arzusu,
Bu seni yaşamak arzusu mahvedecek beni.

Dilhun oldum yokluğunda,
Seni özlemek hissi harlıyor düşlerimdeki şehveti.
Bir parçam sen diye haykırıyor,
Bir parçam vuslatına gün sayıyor.

Tenine hasretim.
Ellerim vücudunda, kapanan göz kapaklarını seyrederken,
Tenimde hissettiğim nefesin, avare ruhuma mânâ katıyor.

Ozan Demirkesen

Babama

İnsan günün sonunda biri onu duysun, anlasın istiyor.
Ama duyulmak istediği insanla içinde birikenler aynı insan olunca...
İşte orada kıyamet başlıyor,
Dil susuyor, kulaklar sağır, gözler ağma oluyor,
Sanki kalp duruyor da ruh bedenden çekiliyor,
Dünyadaki tüm çiçekler soluyor, gün yerini ebedi karanlığa bırakıyor

Zehrin şifası yine kendindedir derler,
Öyle bir dert bu.
Zehri verenden nefret edene ölüm şart oluyor.

Herkesi sevebilirim sanıyordum,
Her şeyi affedebilirim,
Yer yarılsa ben yıkılmam,
Yalnızlığa, ayrılığa, ölüme dayanırım,
Her acıya göğüs gerebilirim sanıyordum.
Beni yaşamdan hiçbir şey koparamaz diyordum.

Meğer tek bir kelime yıkabilirmiş insanı.
Meğer bir bakış saatlerce tavanı izletebilir,
Bütün kelimelerini boğazına dizebilir,
Medeti sigara paketlerinden, alkolden, uyuşturuculardan bekletebilirmiş insana.

Bir tek seni sevemediğimi, bir tek seni affedemediğimi farketdiğimde anladım.
Sana acımasızca bakarken, gözlerindeki pişmanlığı gördüğümde anladım.
Yırtık fotoğraf parçalarını zivana yaptığımda anladım.
En yakının öldüğünde, senin de onunla beraber öldüğünü farketdiğimde anladım.
Senin bir kelimen, bir bakışınla yıkıldığımda anladım.
Sana nefretim, ölüm korkumu yenince anladım.

Ozan Demirkese

Beni Hatırlayacaksın

Beni hatırlayacaksın,
Boğazdan kalkan bir vapura bindiğinde,
Şişenin dibinde kalan son şarabı içtiğinde,
Yürürken gözüne çarpan bir şiirin mısralarında,
Sokakta çalan bir yaz akşamı şarkısında,
Hatta bir kediye sevdiğinde ya da bir laleyi kokladığında.
Beni hatırlayacaksın.
Belki hüzünleneceksin, gözünden akan bir kaç damla yaşta beni arayacaksın.
Belki keşke diyeceksin, belki sadece yüzünü silip devam edeceksin.
Ama bir sigara yaktığında, bir kırmızı ışıkta beklediğinde,
Ya da sadece soluklanmak için durduğun bir kaç saniyede;
Düşünmeni engelleyemeyeceksin bütün güzel anılarımızı.
İlk öpüşümü, ilk sarılmamızı, sevişmelerimizi, omzumda yattıklarını,
Beraber topladığımız deniz kabuklarını, sana yazdıklarımı,
Geçtiğimiz her sokağı, gittiğimiz her mekânı.
Düşünmeden duramayacaksın birlikte attığımız her adımı.
Ve bu sefer yüzünü silip devam edemeyeceksin,
Gözlerin serbest bıraktığı bir kaç damla yaşla teselli edemeyecek seni.
Böyle bir günde beni hatırladığında sevgilim;
Geçtiğimiz sokaklardan tekrar geç.
Ben hâlâ beni bıraktığın yerdeyim.

Ozan Demirkese

Beş Kala

Yine seni düşündüğüm saatlerdeyiz.
Gerçi, saatin kaç gösterdiği pek mühim değil.
Benim saatim zamandan bağımsız, hep sana beş kalayı gösteriyor.

Kafamın içinde yine bir şarkı çalıyor. Senin sesin bu! Sen mi geldin yoksa?
Saçmalıyorum. Sen gelmezsin ki.
Radyom bozulmuştur, sende takılı kalmıştır yine.
Odam sen kokuyor yine. Sen mi geldin yoksa? Saçmalıyorum. Sen gelmezsin ki.
Bahar gelmiştir. Çiçeklerim de açmış zaten.

Biliyor musun, ne sesini ne de kokunu hatırlıyorum aslında. Ama senden sonra her
güzel ses, her güzel koku seni hatırlatıyor bana.
Sanki her şey sensin de hiçbirini sen etmiyor gibi.

Senden sonra yıllar, aylar, haftalar, sanki tüm hayat iki günü tekrar ediyor.
İlk kez beni sevdiğini söylediğin gün ve beni terk ettiğin gün.
Sanki koca dünya sadece bu iki günün etrafında dönüyor.

İnsanlar bana çok romantiksin, düşüncelisin falan diyorlar.
Değilim aslında, öyle şiirden, çiçekten, böcekten de anlamam.
Özümde ben, ne sevmeyi bilirim ne de sevilmeyi. Senden öğrendim bir çok şeyi:
Nasıl mutlu olunur, nasıl sevilir, sevimlik nasıl bir his... Senden öğrendim.

Kendimi sende unuttum; hayatın takılı kaldığı, sürekli tekrar ettiği o ikinci gününde
kaybettim kendimi.

İçimde sen diye koyduğum biri var, kendi benliğimle bütünleştirmişim onu.
Her şeyden çok o geri dönsün istiyorum.
Biliyorum, dönmez. Belki şimdiki sen o değilsin.
Ama nolur geri dön, lütfen gel.

Nasılım biliyor musun?
Dedim ya, saatim hep sana beş kalayı gösteriyor diye.
Bir umut bekliyorum o beş dakika geçer diye.
Ama işte, zaman durmuş.
Ne o beş dakika geçiyor, ne de sana beş kaladan geri dönebiliyorum.
Ben hâlâ beni bıraktığın günde tekrar ediyorum.
Hâlâ seni bekliyorum.

Ozan Demirkese

Bir Şiirde Sen

Şiirler yazdım sevdaya dair,
Hüzne dair ve umuda dair.
İstanbul'u anlattım bazen,
Bazen baharı, bazen rüzgârı, bazen şarkıları,
Bazen de bir sokak lambasını ya da bir bankı,
Bazen de seni, ve aslında hep seni
Anılarda, şarkılarda, tenimi okşayan bir rüzgârda,
Bir bahar akşamında, bir sokak lambasının altında,
Bir bankta, Ve İstanbul'da.
Farkettim ki;
Hep seni anlatmak istedim, ben her yazdığımda
Her paragrafta, her mısradada, her satırda.
Ağladığımda da seni yazdım, özlediğimde de.
Bir tek mutluluğumda yazmadım seni.
Çünkü sen yanımdayken yazmak hiç aklıma gelmedi.

Ozan Demirkese

Birkaç Parça Fotoğraf

Birkaç parça fotoğraf kaldı geriye.
Gözümde canlanırken hafızamda kalan silik hatıralar,
Kutsal emanetlere dönüşüyor tüm fotoğraflar.
Gözlerimin ta içine bakıyorsun fotoğraflarda.
Birer birer kaydırıyorum parmaklarımda,
İlkinde gülümsüyorsun, yanındaki kedi gülüşünü kıskanıyor sanki.
İkincisinde rüzgârdan dağılmış saçların, arkadaki denizin dalgaları seni taklit ediyor.
Üçüncüsünde dans ediyoruz, yıldızlar eşlik ediyor dansımıza.
Saçlarını okşadığım bir fotoğraf var, inan hala hissediyorum parmaklarımda.
Fotoğrafları kaydirdikçe anılar bütün vücudumda tezahür ediyor.
Kimi fotoğraf yüzümde bir tebessüme dönüşüyor,
Kimi fotoğraf gözümde bir damla yaşa,
Kimi de sigaramdan çektiğim bir nefes dumana.
Gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyor yaşananlar.
Her geçen fotoğrafta birkaç asır daha akıyor zaman.
Zaman geçtikçe azalıyor fotoğraflar.
Bunca anı gözümün önünden geçen birkaç parça fotoğrafta kalıyor.
Birkaç parça fotoğrafta kalıyoruz birlikte.
Birkaç parça fotoğrafta kalıyor yaşananlar.
Sahi birkaç parça fotoğraftan mı ibaret anılar?

Ozan Demirkese

Değişmişsin Biraz

Sahilinin martıları haber getirdi bana,
Dönmüşsün aynı kumsala.
O sahilde seninle yılbaşıydı,
Kumlarda izimiz, suya karışan nefesimiz...

Sen yalnız oturuyorsun şimdi,
Kucağında eskiz defterin.
Duydum, ağlamışsın biraz.
Biraz değişmişsin,
Yüzün, gözün değişmiş, bir haller olmuş sana.
Saçların koyulaşmış,
Umudu solmuş gözlerinin,
Yorulmuşsun sanki.
Yüzün düşmüş ama aynı kalmış gülüşün.

Biraz değişmişsin,
Tanıyamamış martılar seni.
Uzaklara dalmış bakıyordu,
"Ayrılmış onunla" dediler.
Ne görüyordun uçsuz bucaksız ufukta?
Onun hayalini mi yoksa?
Söyle, o mu değiştirdi seni?

Hangi sayfada kaldı bizim eskizimiz?
Yırtıp attın mı yoksa?
Yırtmadıysan da kurumuştur eskizimiz.
Belki de unutmuştur mürekkep bizi;
Ben unutmadım.

Ozan Demirkesen

Divane

Mesken tuttum tenini,
Gözlerine divaneyim.
Karşında aciz, dudaklarında sermestim.
Nazenin sevgilim,
Senin yokluğunda ben en âlâ viraneyim.

Ozan Demirkese

Dün Gibi

Dün gibi hatırlıyorum o günü.
Kollarımdaydın, avuç içlerin yanaklarımda,
Bana bakıyordun öylece,
Sessizce, çaresizce, masumca...

Tarif etmek zor avuç içlerinin hissini,
Hiçbir şey anlatamaz avuç içlerini,
Hissettirdiklerinin karşılığı yok edebiyatta.

Senin yanında nefes alıyordum ben,
Senin yanında görüyordum,
Senin yanında duyuyordum.
Ben sende yaşıyordum,
Sensiz umutsuzum, mahzunum.

Hatırlıyor musun o günü?
Dudaklarımdan öpmüştün,
Seni seviyorum demiştin inanabiliyor musun?

Sonra güneş battı,
Aradan yıllar geçti ama hâlâ doğmadı,
O gün öylece dün de kaldı.

Ben ise şimdi,
Bir asırdır sensiz,
Bir asırdır meçhul ve avareyim.
Ve sen, kim bilir şimdi kimlerlesin?

Ozan Demirkese

Farklı Bir Akşam

Öncekilerin kopyası, alışıldık bir akşam daha.
Hiçbir fark yok sandım,
Ben varmışım.

Yine her zamanki gibi bir akşam.
Sarı, loş bir ışık nüfuz ediyor her yere,
Pencerenin ardında esen rüzgar, ağaç yapraklarından konuşuyor benimle,
Kulaklığımdaki şarkı bertaraf ediyor dışarıdaki gürültüyü.

Yine her zamanki gibi bir akşam,
Meğer ben bu akşamı öncekilerden farksız sanmışım.
Hatıraları loş bir ışıkta,
Huzuru hoş bir şarkıda,
Umudu soğuk bir rüzgârda aramışım.
Gürültüyü hep dışarda sanmışım,
Aynadaki bana kanmışım.
Meğer ben, bende yanmışım,
Haybeden bir yalanmışım.

Ozan Demirkese

Gölge

Yine bir şeyler karalıyorum anlamsızca.
Kağıtlara döküyorum içimdekileri, sebebini bilmeden.
Kendi sesimi mi duymak istiyorum, yoksa biri beni anlasın mı istiyorum, bilmiyorum.
Belki sadece kelimelerin ardına sığınıyorum.
Beni benden iyi tanıyan, içimdekilere ayna olan dizelerde arıyorum çareyi.

Sisler arasında kalmış aklımın, birbirine dolanmış düşüncelerimin yazdırdığı satırlar
bunlar bana.
Çözülmeven düğümler var ruhumda,
Çözmeye çalıştıkca boğazımı sıkıan düğümler.

Bazen diyorum; alıp başımı gitsem kimsenin bilmediği şehirlere, uzaklaşsam herkesten,
her şeyden.
Durulur mu o zaman içimdeki fırtınalar?

Ne olduğunu bile bilmediğim bu derdime hangi çare deva olur?

Kuşlar uçmayı bıraksa, güneş ısıtmasa, yağmur ıslatmasa
Dağılır mı kafamdaki sisler?

Bunca zaman dışarda aradım derdimi. Gökle savaştım, tanrıyla küstüm.
Meğer bütün derdim kendi gölgemleyken.

Ozan Demirkese

Göründüğü Gibi Değildir Bazı Şeyler

Göründüğü gibi değildir bazı şeyler;

Bazı kokular sadece bir koku değil,
Artık giyemediğin kıyafetlerine sinmiş sarılmalarıdır.
Bazı sesler sadece bir ses değil,
Hafızanın derinliklerinde kalmış, tanıdık bir tınıdır.
Bazı şarkılar sadece melodi değil,
Duyduğunda gözlerinin daldığı hayallerdir.

Bazı yollar sadece asfalt değil,
Her adımında bir yaşanmışlığın üzerine bastığın geçmiştir.
Bazı duraklar sadece bir durak değil,
Bazen bir kavuşma noktası, bazen de veda gözyaşlarının döküldüğü yerlerdir.

Bazı sessizlikler, göz göze gelememiş cümlelerdir,
Bazı bekleyişler sonsuzluktan uzundur,
Ve bazı umutlar ihtimallerden yoksundur.

Çünkü bazı insanlar,
Sadece bir insan değildir.
Onlar yaşanmış bir hayat, görülmüş bir rüya, Unutulmayan bir zamandır.

En güzel hatıralardır bazı şeyler.

Ozan Demirkesen

İçimdeki Yerin

Farketmemiştim;
Sen benden giderken, beni de kendinle götürdüğünü.
Bir insan evinden ayrılırken, eşyalarını da götürdüğü gibi,
Sen de giderken sendeki beni götürdün.
Gülüşümü, bakışımı, hislerimi...
Seninle beraber olmanın sevinciyle yaşadığım günlerimi götürdün.

Biliyorum, şimdi başka bir evdesin,
Ama merak ediyorum, özlemiyor musun eski evini?
Ben hâlâ seni çok seviyorum, hala özlüyorum.
Aslında senden geriye hiçbir şey kalmadı,
Bir tek içimdeki yerin kaldı geriye.

Sayfalarca şiir yazdım sana,
Bir gün olsun çıkmadın aklımdan.
Hatta inanabiliyor musun,
Yüzün hâlâ aklımda, parmaklarını saçlarımda hissediyorum,
Kokunu hâlâ hatırlıyorum.
Bakışların aklıma geldikçe sana yeniden tutuluyorum.

Ona değer miydi bunca şey diye soruyorlar,
Yine olsa yine böylesine severdim diyorum.
Sana gerçekten değer miydi bilmiyorum ama,
Senin yanında hissettiklerime, sana olan sevgime değerdi biliyorum.

Sen gittiğinde zamanla yeniden de sevebilirim sanıyordum.
Ama şimdi, yeniden âşık olamıyorum, yeniden birini sevemiyorum.
Doğrusu, içimdeki yerine kıyamıyorum.
Aslında ne kadar tekrar sevmek, sevilmek istesem de,
Tekrar bir başkasını sevmek düşüncesinden korkuyorum.

Ozan Demirkese

İnsan

Hatalar yaparız bazen.
Bazen kasıtlı, bazen de bilmeden.
İnsanoğlu değil mi; kırar, ũzer birbirini.
Bazen bağırarak, bazen susarak,
Bazen yalanlar sŕyleyerek, bazen ağık konuşarak,
Bazen giderek, bazen de gelerek.
Ama her zaman sadece kendini dŕřnerek.
Beceremez insan karşısındakini dŕřnmeyi.
Neden bu kadar bencilik.
Herkesin dilinde bir vicdan, hořgŕrŕ, anlayış...
Asırlardır savaşıyoruz, kavgalar ediyor, kalpler kırıyoruz.
Başkalarını yendiğimizi sanarken hep kendimize yeniliyoruz.
Sahi biz ŕldŕrŕp gŕmmekten, kırıp dŕkmekten başka neyi biliyoruz?

Ozan Demirkese

İnsan Her Şeye Alışıyor

İnsan her şeye alışıyor.
Yokluğa mesela:
Bir sesin eksikliğine,
Bir gülüşün silüetine,
Üstü toz tutmuş resimlere.
Ve en acısını, unutmak sanıyor, takılı kaldığı geçmişin içinde.

Alışıyor insan,
Bir mezar taşına, bir vedaya,
Geri alamayacağı zamana.

Sevmeden sevmeye,
İnanmadan yaşamaya,
Hissetmeden nefes almaya
Alışıyor.

Aslında en acısı:
Fark edilmeden, sessizce, yavaşça, çaresizce Ölmeye. Alışıyor.
Sönme üzere olan izmaritin dumanında,
Bütünleşerek, Acısıyla.

Ozan Demirkese

Merak

"Yabancıların verdiği şekeri alma." Öğütleriyle büyütülmüş bir çocuk gibiydim karşında. Şekeri alıp yemek için bir o kadar hevesli, bir o kadar da korkak bir çocuk gibi. Yabancıydın. Nereden geldin, neden geldin, seni hiç tanımazken, nasıl böylesine muazzam bir merak, böylesine muazzam bir tutku düşürdün içime? Kimsin sen? Anlamıyorum. Bilmiyorum. Kasım aşk ayıdır derler. Yine bir sonbaharda, hayatın sonunda, Sâhi mi o bakışların? Sâhi mi, beni lâl eden o gülüşlerin, sözlerin? Bana yeni bir hayat vadeden ilk baharım mısın? Yoksa güzüm mü?

Ozan Demirkese

Müfsit Geçmiş

Bazı zaman yaşamak ağır gelir insana,
Bir hüzün çöker evvelden gelen.
Zaman yavaşlar,
Aklın saati şaşar ama
İs tutmuş duvarda kayıp gider yelkovan.
Gün yerini geceye bırakır,
Anlamazsın olup biteni.
Yorulur kelimeler.
Demeyin "hiç kelimeler yorulur mu" diye,
Ben gördüm;
Bazı zaman onlar da taşıyamaz mazinin yükünü.

En sinsi müfsit geçmiş.
Maziden bir gölge aralar kapını,
Bir eşya, bir yer, bir insan...
Sanırsın ki yalnız bir hatıra.
Gelenle geçmişini yâd edersin,
Yakarsın bir sigara.
Sanırsın ki o gidince geçmiş de gider.
Ama yanılırsın, gitmez.
Bir kere uzattın ya elini,
Tutar yakandan,
Sıkar boğazını.

Müfsit geçmiş!...
Sen yerde dağılmış eski kitaplara bakarken
Bir bir indirir mazinin arşivlerini.
Şaşar aklının saati,
Okudukça okursun,
Fark etmezsin dağınıklığı.
Zaman geçer, başını kaldırırın,
Bir de bakarsın ki her yer darmaduman.
Gün geceye dönmüş,
Göğsüne bir ağırlık, bir hüzün çökmüş,
Hayat aksamış.

Kelimeler ağırlaşmış,
Onlar da yorulmuş.

Müfsit geçmiş,
Kelimelere de pranga vurmuş.

Ozan Demirkese

Neden Böylesin?

Nasıl?

Hiç içime çekmediğim kokun, nasıl mest ediyor beni?

Hiç dokunmadığım, hatta hiç görmediğim tenin nasıl titretiyor beni?

Ya da o sesin, nasıl her duyduğumda diğer bütün seslere sağır ediyor beni?

Neden?

Neden her an düşümdesin?

Neden bakışların böylesine böylesine derin?

Neden dudakların böylesine kusursuz?

Neden kelimelerin kainatın en huzur veren cümlelerini kurar?

Ama...

Mest eden kokun, komaya sokuyor beni,

Her zerremi titreten tenin, öldürüyor beni,

Diğer bütün seslere sağır eden sesin, kulaklarımı kanatırcasına, beynimi milyon parçaya bölerek patlatırcasına yok ediyor beni,

Tanrının bütün evrende en özenerek yarattığı kusursuz gözlerin, bir mermi gibi delip geçiyor gözlerimi,

Dudakların... En güzel üzümlerden yapılmış şaraplar halt etmiş yanında.

Dudakların zehirliyor beni,

Ve o en huzur veren cümlelerin, her kelimesi müebbet hapis cezasına çarptırılmış bir mahkûm gibi işkence çektiriyor bana.

Ne senden gidebiliyorum, ne de sana gelebiliyorum.

En güzel duyguların katilisin sen.

Neden böylesin?

Ozan Demirkese

Sen

Sana meftunum biliyorsun.

Ruhumdaki sızını içime pinhan ettim.

Affet sevgilim, vazgeçemem. Her gördüğümde mağlup olduğum yegâne gözlerinden, sarhoşluk sebebi dudaklarından, zarif lâkin zinhar benim olmayacak sarıp sarmalayamayacağım vücudundan.

Nâzenin Sevgilim, ne yazsam kifayetsiz karşıda.

Zaten sana hiçbir zaman ulaşmayacak yazılarım. Beyhûde...

Hülâsa sen, yalnızca sana münhasır, o aheste, nâhif hallerinle divânen ettin beni.

Bu ızdırabın sebebi sensin.

Canın sağolsun. Divâne adam Ozan olur, Nâzım olur.

Dostu, anlayanı, bir kalemi bir de defterleri olur.

Zaten âşık adamın halinden kim anlar ki?

Ozan Demirkese

Seni Seveceğim

Hangi ağaç daha uzun yaşar?
Hangi kağıt hiç yırtılmaz?
Hangi duvar hiç yıkılmaz?
Adımızı bir kalbin içinde yan yana nereye yazsam birlikte sonsuz oluruz?
Belki çocukça gelir sana düşlerim,
Belki bu dünyada sonsuz olamayız sevgilim.
Lâkin şunu hep bil,
Ne zaman bir çiçek koklasam,
Bir şiir yazsam ya da bir sigara yaksam,
Velhasıl ben ne zaman nefes alsam,
Seni seveceğim.

Ozan Demirkese

Sensizliğin Son Demlerindeyim

Sensizliğin son demlerindeyim.
Hissediyorum, yakında sensizlik kelimesi anlamını yitirecek.
Sensizim demeyeceğim artık.

Sen çok güzeldin bir zaman,
Seninle gelen her şey,
İçinde senin olduğun her şey çok güzeldi.
Gidişin bile güzeldi senin.

İçinde senin olduğun bir tek sensizlik kaldı geriye.
Olsun, sensizlik de güzel.
Buruk bir tadı var sensizliğin.
Biraz hüzün, biraz özlem, biraz da acı.
Sen bakma biraz dediğime,
Sensizliğin verdiği bütün duyguları en yüksek dozda yaşadım ben.

Ama şimdi,
Sensizliğin son demlerindeyim.
İçinde senin olduğun her şey yavaş yavaş anlamını yitiriyor.
Artık sensizliğin de bir tadı kalmıyor.
Olsun, sensizlik de güzeldi.

Ozan Demirkese

Sensizlik

Gece olunca bir hüzün sarar içimi,
Sensizliktendir herhalde.
Yorgunum bu sıralar, şu boşluk hissi bırakmıyor bedenimi.
Zaman geçmek bilmiyor ama, sanki dün doğmuşum, bugün seni sevmişim gibi.

Üşürüm ben hep. Sen gülünce içim ısınır.
Pembe bir gülü andırır dudakların,
Arşenin kemana dokunuşunu anımsatır sesin.
Gecenin hüznünü alır gider bakışların,
Yorgunluğu unutturur sarılmaların,
İçimdeki boşluğu bir dokunuşun doldurur, bir de öpüşün.

Yıldızları seversin sen,
Uzakta arama onları, en güzel yıldızlar gözlerinde saklı zaten.
Hep üşümeme de endişelenme, yıldızlara uzaklığımdan bu üşümem.

Ozan Demirkesen

Tanıdık Yabancı

Son bir kez sarılmayı haketmez mi insan?
Ya da son bir göz göze gelişi?

Bir hatıra, en azından sadece bir an,
Annesini bile unutmuş, bir alzheimer hastasına dahi tesir edebilirken,
Nasıl olur da yaşadığımız bunca anıdan biri bile sana tesir etmezdi?

Sadece bir göz göze gelişi, bir bakışı -Aşık ya da nefret dolu, pişman ya da öfkeli-
sadece bir bakışı haketmiyor muydum ben?

Bu kadar yakınlığa rağmen, aramızdaki bunca uzaklık niyeydi?
Bir an bile aklına gelmeyecek kadar yabancı mıydım sana?

Ozan Demirkese

Unutma Beni

Sen de unutma benim gibi,
Sarıldıklarımızı, gülüşlerimizi, bakışlarımızı, seni seviyorum deyişimi...
Sen de unutma birlikte geçen günlerimizi.

En çok senin gitmenden korkardım ben.
Beni en çok sensizlik korkuturdu.
Bugün yabancı bir şehrin sokaklarında sensizim.
Her sokağını ezberlediğim bu şehirde, avareyim.
Kaybolmuş hissediyorum,
Elimi tut n'olur.

Unutmak kolay, unutursun demiştin.
Aslında alıştım yokluğuna ama unutamadım seni.
Gerçi, unutmayı istemiyorum da seni.

Bana senden geriye kalan tek şey özlemin.
Sevgilim deyişini, seni seviyorum der gibi bakan gözlerini, beni hiç bırakma der gibi
dudaklarımdan ayrılan dudaklarını, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirirkenki
şefkatini, dudaklarıma yaklaşırken usulca kapanan göz kapaklarını özlüyorum.
Yanında hissettiğim sıcaklığı özlüyorum.
Evimde hissetmeyi özlüyorum.

Biliyorum, bugün sensizliğe alıştığım gibi,
Bir gün sensiz düşler kurmaya da alışacağım.
Bir gün, bana senden geriye özlemin bile kalmayacak.
Bir gün sonsuza dek unutacağım seni.
Ne olur, o gün gelmeden tut elimi,
Ya da o gün gelene dek, sen de unutma beni.

Ozan Demirkese

Unutmuştum Seni

Yağmurlu bir eylöl gecesinde,
Boğazdan bir vapur kalkarken özledim seni.
Bilmem kaç eylöl geçti sen gideli,
Bilmem kaç vapur kalktı.

Unutmuştum seni.
Yağan hiçbir yağmur bu kadar ıslatmamıştı,
Geçen hiçbir vapur bu kadar hüznölü değildi.

En çok bugün benziyordu sana,
Tenime dokunan rüzgar ellerine,
Dudaklarıma damlayan yağmur dudaklarına,
Bakışlarımı hapseden dalgalar saçlarına,
En çok bugün benziyordu.

Unutmuştum seni,
Her şey sana bu kadar benzemeyeli çok zaman olmuştu.
Çok zamandır kalemim seni yazmamış,
Gözlerimden sen akmamıştın.
Çok zamandır sigaram sen diye tutuşmamıştı.
Belki de kandırmıştım kendimi.

Ozan Demirkese

Unutuyorum Seni

Unutuyorum seni.
Rüzgarda savrulan kumral saçlarını,
Denizin dalgalarını seyrederken dalıp giden kahve gözlerini,
Ağladığında kısılan masum sesini, ıslanan kirpiklerini,
Dudaklarını her öptüğümde kapanan göz kapaklarını,
Zarifçe boynuma dokunan parmaklarını,
Unutuyorum.

Birlikte yaşadıklarımızı hatırlamıyorum artık.
Bir filmde izlemişim gibi anımsıyorum geçip giden günleri.
Eskimiş binaların arasında, ay ışığında dans eden
Ya da saat 19.30'da sahilde oturmuş gün batımını izleyen iki genci hatırlıyorum mesela.
Unutuyorum seni.

En sevdiğim kitabın sayfalarının arasına resimlerini koymuyorum artık,
Her sabah buluşmak için kurduğum 9.30 alarmını kurmuyorum,
En güzel çiçekleri, deniz kabuklarını toplamıyorum,
Anlamlı sözleri, aşk mektuplarını, zarif şiirleri bir kenara yazmıyorum artık.
Unuttuğum için seni.

Ozan Demirkesen

Uzaklığın Felaketim

Uzaklığın felaketim.
Bak kuşlar uçmuyor artık,
Sabah esintileri fırtına misali,
Rengârenk rüzgar gülleri dönmeyi bıraktı,
Kediler bile sevdirmiyor kendini. Görmüyor musun?

Uzaklığın felaketim.
İçtiğim şarap tat vermez,
Sigaralar sensizliği bastırmaz,
Gece yolculukları keyif vermez,
Otogar soğuğu üşütmez oldu. Görmüyor musun?

Uzaklığın felaketim.
Şiirlerdeki kelimeler kifayetsiz,
Şarkıların sözleri anlamsız,
Çiçeklerin kokusu nahoş,
İstanbul bile viran oldu. Görmüyor musun?

Uzaklığın felaketim.
Vuslatına hasretim sevgilim,
Vuslatına hasretim.

Ozan Demirkese

Üşüyorum

Üşüyorum.
Kayboldum bilmediğim bir şehrin sokaklarında.
Şimdi Üsküdar'da boğazın kıyısında olmak vardı,
Şimdi çocukluğumda televizyonun karşısında gülmek vardı.

Başiboş dolanıyorum bilmediğim bu şehirde,
Soğuktan değil de, yalnızlıktan üşüyorum.
Avareyim, serseriyim. En çok da sensizim.

Özlüyorum.
Tanıdık yüzleri, tanıdık sesleri, ezberlediğim sokakları,
Ve seni, ve geçmişi.

Bu son yağmurlarda toprak çok ıslandı, hissettin mi?
Üşüdün mü sen de benim gibi?
Özledin mi o güzel günleri?

Ozan Demirkese

Varsayım

Diyelim ki, aradan bi' iki yıl daha geçmiş;
Hani olmaz ama,
Arnavut kaldırımlı bir sokakta yollarımız kesişmiş.
Sokağın ufkunda gözüken deniz masmavi,
Gökyüzü pırıl pırıl.
Ben yine sarhoşum, sen yine bi' hoş.

Diyelim ki, bi' gün bi' yerde gözüne iki satır ilişmiş;
Hani olmaz ama,
Satırlar cüzdanında kendine bir yer edinmiş.
Sayfaları sapsarı, kapağı epey eskimiş.
Ben yine o satırların şairi, sen yine o satırların sebebi.

Diyelim ki, "Diyelim ki"ler bitmiş;
Tanımışsın beni,
Ama satırlarımdan değil, suretimden hiç değil.
Mavinin kokusuna karışmış tütün kokusunda,
Aklına maziden bir isim gelmiş; "Ozan".

Hani olmaz ama,
Sen de bir dönem gerçekten sevmişsin beni;
Cüzdanındaki iki satır, birdenbire gözünden akan iki damla yaş oluvermiş.

Hani sen şimdi ağladın ya,
Ben yine derbederim, sen yine faili.

Ozan Demirkese

Virane

Viran olmuş bu şehrin sokaklarında,
Saymadım kaç volta attım.
Kaçtım, kaçmaya çalıştım.
Korktum bu şehrin harabelerinden,
Çürümeye yüz tutmuş cesetlerinden,
Umudu unutturan kasvetinden,
Korktum.

Defalarca kez gitmeme rağmen,
Asla vazgeçemedim sonu bu şehre çıkan caddelerden.

İntihar eden aşıklar gördüm bu şehirde,
Hayallerini aşan yazarlar,
Çocuklarını öldüren aileler.

İnanmazdım biteceğine o aşkların,
İnanmazdım yitip gideceğine hayallerin,
Ve sanırdım ki her aile en güvenli limanıdır çocuklarının.

Ozan Demirkese

Yalnız Ben Değilim

Bu yeni yıla sensiz girdim.
İnanmazsın belki ama,
Yıldızlar bana seni seni sordu.
Penceremden süzülen rüzgar,
Hatta yılın son takvim yaprağı bile bana seni sordu.
İnan bana sevgilim,
Yalnız ben değilim bizi özleyen.

Son şarabımı sensiz içtim.
İnanmazsın belki ama,
Kadehler bana seni sordu.
Radyomda çalan kısık sesli müzik,
Hatta gecemi aydınlatan loş ışık bile seni sordu.
İnan bana sevgilim,
Yalnız ben değilim bizi özleyen.

Bugün İstanbul'un sokaklarında yalnız gezdim.
İnanmazsın belki ama,
Üsküdar bana seni sordu.
İstanbul'un sahafları, Galata kulesi,
Hatta yürüdüğüm bütün sokaklar seni sordu.
İnan bana sevgilim,
Yalnız ben değilim bizi özleyen.

Çok zamandır yoksun 'Biz'in içinde.
Şeni çok özledim.
İnan bana sevgilim,
Öznesi ben olsam da bu özlemin,
Yalnız ben değilim bizi özleyen.

Ozan Demirkese

Yarım Kalan Şiir

Seni unuttum dediğim gün, aslında yokluğunu en keskin hissettiğim gündü.
Sessiz sedasız çıktın hayatımdan, sanki bir "hoşçakal"ı bile çok görmüştün bana.
Artık "bitti" diyene kadar hâlâ aralık bir kapı var gibiydi.
Sonra,
Ayrılığın kelimelere dökülme vakti geldi.
"Bitti", dediğin an sadece biz bitmemiştik.
Dünyanın bütün güzellikleri anlamını yitirdi o an,
Geceyi aydınlatan ay bir anda kayboldu, gece zifiri karanlığa büründü.
Sigaram da söndü sonra. Aynı senin içindeki bana karşı olan her şeyin söndüğü gibi.
Sonra, gecenin karanlığında bir anlığına başımı kaldırdım, belki içimdeki yalnızlığa bir
çare bulurum diye.
Zifiri karanlıktan başka hiçbir şey yoktu gözlerimde.
Belki de sen gitmeden önce, benim için yalnız sen vardın kâinatta.
Nereden geldiğini bilmediğim bir keman sesi yankılanmaya başladı kulağımda,
Seni anımsatıyordu her notası, ama o karanlık gecede sen yoktun.
Keman sanki kulağıma "Yarım kaldık," diye fısıldıyordu.
Seninle tamamlanmamış bir şiirin sonunda kalakalmış gibiydik.
Eksik kalmış bir mektup gibi, sen gittiğinden beri ben hep biraz eksik kaldım.
Kalbim, "hâlâ devam edecekmişiz," sanıyor,
Ama, sevmenin yarım hâli yoktur derler.
Yarım kalan bir şey ne tamam olur, ne de silinir.
Sadece kanar.

Ozan Demirkese